

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Telefon: (06-1) 443-5573, Telefax: (06-1) 443-5733

BM telefon: 33-104, 33-140, BM telefax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/88/ /2012. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a **panaszos** által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 360/2012. (X. 17.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak az azonosító szám közlésének elmulasztása, valamint az épületből való távozás során alkalmazott testi kényszer tekintetében

h e l y t a d o k,

míg minden egyéb vonatkozásban a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (1027 Budapest, Csalogány u. 47-49.) is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) A panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Pest Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos a Rendőrkapitányságon 2012. január 17-én, 13110/396/2012/id. számon rögzített jegyzőkönyvben adta elő panaszát, majd annak kiegészítéseként 2012. január 18-án, elektronikus úton továbbított újabb beadványt a Rendőrkapitányság vezetője, valamint a Panasztestület részére, kérve az említett dokumentumokban foglaltak kivizsgálását. Az előadott panasz az alábbiakban foglalható össze.

A panaszos 2012. január 17-én vonattal utazott Budapestről Tárnokra. Kelenföld után kb. egy megállóval a jegyellenőr arra kérte, hogy mutassa meg a jegyét. A panaszos felmutatta a bérletét, a jegyellenőr pedig közölte, hogy azt neki alá kell írnia. A panaszos elmagyarázta neki, hogy azt a menetjeggyel kell megtenni, a bérlettel nem. A jegyellenőr ekkor odahívott egy civil ruhás rendőrt, akinek a panaszos – annak ellenére, hogy a rendőr nem igazolta magát – megmutatta az igazolványát és az érvényes bérletét. A bérletet egyébként a jegyellenőrnek a rendőr jelenlétében is többször bemutatta, csak azt nem engedte, hogy arra ráírjon. A panaszos úgy látta, mintha a civil ruhás rendőr ezt követően telefonon keresztül segítséget hívott volna, amit a panaszos indokolatlannak tartott, mivel nyugodtan ült, megmutatta a bérletét és nem volt agresszív.

Eközben a vonat az állomásra érkezett és megállt. A jegyellenőr a panaszos állítása szerint oly mértékben „ellene uszította” az utasokat, hogy két férfi odalépett hozzá, és követelték, hogy szálljon le. Testi épsége érdekében a panaszos telefonon rendőrt akart hívni, de épp ekkor érkezett a helyszínre két egyenruhás rendőr, akik felszálltak a vonatra. Az egyenruhás rendőrök közül a panaszos csak az egyik azonosító számát rögzítette, mivel állítása szerint a másik rendőr az azonosító számát nem volt hajlandó megmondani.

A panaszos az azonosító számmal rendelkező rendőrnek átadta az iratait és megpróbálta neki elmagyarázni a történeteket. A bérletét a rendőr előtt ekkor is megmutatta a jegyellenőrnek. A rendőr nem tett semmilyen intézkedést a panaszos személyazonosságának megállapítása, illetve adatainak ellenőrzése érdekében, majd iratait visszatartva leszállt a vonatról. A panaszos is leszállt a vonatról és kérte a rendőrt, hogy adja vissza az iratait, mivel szeretne visszaszállni, mielőtt a vonat elindul. A rendőr eközben „cinikusan mosolygott”, „derült a helyzetén”, és úgy tartotta maga előtt az iratokat, „mintha kártyát fogna a kezében”. Ekkor a panaszos odanyúlt az igazolványaihoz, megfogta, de nem rántotta ki azokat a rendőr kezéből, nem vette el tőle, viszont a rendőr ebben a pillanatban elrántotta a saját kezét, és eltette az igazolványokat. A következő pillanatban „brutálisan hátracsavarta” a panaszos karját, lenyomta a fejét, majd megbilincselte, amiben a másik rendőr – aki eddig a jegyellenőrrel és a civil ruhás rendőrrel valamilyen jegyzőkönyvet vett fel – is a segítségére sietett.

Miután megbilincseltek a panaszost, véleménye szerint mindenki szeme láttára úgy vitték a szolgálati gépjárműhöz, mint egy körözött bűnözőt. A bilincselésnek a panaszos elmondása szerint nem állt ellen.

Ezt követően a panaszost beszállították a Rendőrkapitányság épületébe, ahol egy székre ültették. Mivel kezei hátra voltak bilincselve, ezért úgy próbálta magát „kényelembe helyezni”, hogy kihúzta kezeit a bilincsből. Amikor a rendőrök ezt látták, azt mondták, maradjon így, azonban amikor a panaszos elővette a telefont a táskájából, kezeit újra hátra

bilincselték, aminek következtében zúzódás, véralfutás keletkezett a csuklóján. Közölték vele, hogy amíg intézkedés alatt áll, addig nem telefonálhat. Kb. másfél óra elteltével ment oda hozzá egy rendőr és mondta neki, hogy ha megad egy telefonszámot, akkor értesít egy személyt.

A panaszos a második megbilincselését követően másfél órán keresztül folyamatosan jelezte, hogy innia kell, és ki kell mennie a mosdóba. A rendőrök azt mondták, hogy nem érdekli őket, és ha a panaszos be mer vizelni, köztisztasági kihágást is elkövet, amiért feljelentik. A panaszos elmondása szerint csak „gúnyolódást, megvetést, figyelmen kívül hagyást” és becsmérlő megjegyzéseket kapott.

A panaszos elmondása szerint kb. másfél óra elteltével kapott inni a táskájában lévő tejből. A panaszos azt mondta a rendőröknek, hogy csak abból hajlandó inni, mert annak ismeri a tartalmát, vagy csapvízből, amit előtte töltenek pohárba. A panaszos megjegyzi, hogy a rendőrök többször kinevették, gúnyolták és ordítottak vele, az egyik rendőr pedig állítása szerint felvételt készített róla mobiltelefonnal.

Ezt követően az időközben kikerülő mentőszolgálat munkatársa megvizsgálta a panaszost, aki nem írta alá az egyik rendőr által neki felolvasott, az orvosi ellátásról szóló dokumentumot, mivel meglátása szerint nem ellátásban, csak orvosi vizsgálatban részesült. A rendőr ekkor távozott az ügyeleti helyiségbe, ahonnan kihallatszott, hogy a panaszost „vádolja” azzal, hogy nem hajlandó aláírni a papírokat, ezért a panaszos bekopogott, és mivel nem kapott tiltást, benyitott a helyiségbe. Ahogy benyitott, abban a pillanatban a közelében álló rendőrnő megfogta a bal vállát, a jobb kezével maga felé fordította, és ugyanazzal a lendülettel, a bal tenyerével gyakorlatilag mellkason ütötte a panaszost, és ellökte az ajtótól, majd ráordított, hogy nem mehet be oda. Ezután az egyik rendőr kihozta az igazolást azzal, hogy távozhat. A panaszos azonban azt nem vette át, és azt mondta, hogy amíg nem kap az előző iratból, nem távozik, mivel az vele kapcsolatban készült, róla szól, ezért jár neki belőle egy példány. Miután a panaszos ehhez továbbra is ragaszkodott, két rendőr megfogta, és ki akarta rakni a kapitányság előterébe. Ekkor jött egy másik rendőr, aki a panaszost a hajánál fogva rángatta kifelé egészen a parkolóig, majd kizárták a rendőrség épületéből. A két rendőr – akik kétoldról fogták, és a harmadik – aki a hajánál fogva rángatta – együtt rakták ki a parkolóba. A panaszos ezután rövid ideig folyamatosan nyomta a rendőrség kapucsengőjét, mire az ügyeletes tiszt azt mondta, hogy visszaengedi, csak nyugodjon meg. Végül beengedték a panaszost, és kb. egy óra elteltével megtéhetette a feljelentését.

A panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedésekkel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

- a rendőri intézkedés jogalapját;
- az intézkedő két rendőr közül csak az egyik azonosító számát tudta megjegyezni, mivel a másik a sajátját nem mutatta meg;
- az előállítás jogalapját;
- a kényszerítő eszközök (testi kényszer, bilincs) alkalmazásának jogszerűségét;
- az előállítás körülményeit (illemhely használat, nem kapott folyadékot);
- nem értesítették a hozzátartozóit;
- azt, hogy a rendőrök mentőt hívtak hozzá;
- a rendőrök a személyét sértő megjegyzéseket tettek;
- az igazolást – mivel ő nem akarta átvenni – az egyik rendőr a kabátjába „rejtette”;
- egy rendőrnő testi kényszerrel akadályozta meg, hogy bemenjen az ügyeleti helyiségbe;

- nem kapott másolatot a vele kapcsolatban készült iratból és nem vették fel a panaszát;
- a rendőrségi épületből való „eltávolítását”.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalásában megállapította, hogy a panaszos előállítása és bilincselése nem felelt meg az arányosság követelményének, ezért sérült a személyi szabadsághoz, valamint az emberi méltósághoz, és az abból levezethető testi integritáshoz fűződő alapvető joga. Sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő joga a bilincselés jogszerűtlen módja miatt is.

A Panasztestület megítélése szerint nem sérült a panaszos emberi méltósága a mentők kihívása miatt, továbbá tisztességes eljáráshoz fűződő joga a hozzátartozó értesítése vonatkozásában. A Panasztestület a panasznak a rendőrségen készült iratok átadásával kapcsolatos részét, mint alaptalant elutasította.

Az előállítás körülményei, az intézkedő rendőrök hangneme vonatkozásában a panaszos emberi méltóságának sérelmét a Panasztestület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tartotta megállapíthatónak. Szintén nem tartotta megállapíthatónak a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét az igazolás átadásának módja tekintetében, valamint az emberi méltósághoz való jogból levezethető testi integritáshoz való jogának sérelmét az ügyeletes tiszti helyiségben történetekkel, valamint a hajhúzással kapcsolatban.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- a panaszos 2012. január 18-án megküldött panasz, valamint 2012. február 16-án kelt panasz kiegészítése;
- a panaszos feljelentéséről 2012. január 17-én felvett, 13110/396/2012/id. számú jegyzőkönyv;
- a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2012. március 13-án kelt, 13000-1276/6/2012. fnytsz. számú tájékoztatása;
- az előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, 2012. január 17-én kelt jelentés, valamint az ahhoz kapcsolódó parancsnoki vélemény és kivizsgálás;
- Igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról;
- próbaidős r. őrmester 13110/409/2012/id. számú, 2012. január 18-án kelt jelentése;
- r. zászlós 13110/392/2012/id. számú, 2012. január 17-én kelt jelentése;
- r. zászlós 13110/392/2012/id. számú, 2012. január 19-én kelt jelentése;
- r. törzsőrmester 13110/413/2012/id. számú, 2012. január 18-án kelt jelentése;
- 13110/392/2012/id. számú, 2012. január 17-én kelt szabálysértési feljelentés;
- a fegyveres biztonsági őr 2012. március 13-án kelt nyilatkozata;
- 2012. január 17-én kelt OMSZ Mentési dokumentációs lap;
- a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2012. augusztus 08-án kelt, 13000-5895/3/2012. ált. számú tájékoztatása;
- MÁV jegyellenőr tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv;
- r. törzsőrmester tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv;
- r. főtörzsőrmester tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv;
- r. zászlós tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv;
- r. őrmester tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv;
- fegyveres biztonsági őr tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyv.

III.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által konkrétan megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A rendőri intézkedési kötelezettség jogalapja

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés első mondata szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A panaszos által előadottak szerint 2012. január 17-én vonattal utazott Budapestről Tárnokra, amikor a jegyellenőr arra kérte, hogy mutassa meg a jegyét. A panaszos felmutatta a bérletét, a jegyellenőr pedig közölte, hogy azt neki alá kell írnia. A panaszos elmagyarázta neki, hogy azt a menetjeggyel kell megtenni, a bérlettel nem. A jegyellenőr ekkor odahívott egy civil ruhás rendőrt, akinek a panaszos megmutatta az igazolványát és az érvényes bérletét. A bérletet egyébként a jegyellenőrnek a rendőr jelenlétében is többször bemutatta, csak azt nem engedte, hogy arra ráírjon. A panaszos úgy látta, mintha a civil ruhás rendőr ezt követően telefonon keresztül segítséget hívott volna, amit a panaszos indokolatlannak tartott, mivel nyugodtan ült, megmutatta a bérletét és nem volt agresszív. Eközben a vonat az állomásra érkezett és megállt. A jegyellenőr a panaszos állítása szerint oly mértékben „ellene uszította” az utasokat, hogy két férfi odalépett hozzá, és követelték, hogy szálljon le. Testi épsége érdekében a panaszos telefonon rendőrt akart hívni, de épp ekkor érkezett a helyszínre két egyenruhás rendőr, akik felszálltak a vonatra.

A MÁV jegyvizsgálójának tanúvallomása szerint 2012. január 17-én a MÁV Budapest, Déli Pályaudvar felől Martonvásár irányába közlekedő, 4614 járatszámú vonatán teljesített szolgálatot. Kérésére a vonaton utazó panaszos felmutatta a bérletét, de azt nem volt hajlandó átadni neki, hogy érvényesítés céljából záradékkal lássa el, mivel véleménye szerint a jegyvizsgáló a bérletet nem jogosult elkérni tőle. A közöttük emiatt kialakuló vitát követően a jegykezelő közölte a panaszossal, hogy viselkedése miatt – és hogy feladatát eredményesen el tudja látni – rendőrt kell hívnia, amibe a panaszos beleegyezett. A jegyellenőr ekkor segítséget kért egy, a vonaton tartózkodó rendőrtől, aki együttműködésre kérte fel a panaszost, de ő erre továbbra sem volt hajlandó, minősíthetetlen hangnemben beszélt a jegyvizsgálóval, a rendőrrel és ekkor már az utasokkal is. Az egyik utast ezért már a jegyvizsgálónak kellett lecsillapítania. Ezt látva a jelen lévő rendőr telefonon keresztül rendőri intézkedést kért a Pályaudvarra.

A vonaton utazó – szolgálaton kívüli – próbaidős r. őrmester jelentése szerint a jegyvizsgáló kérésére 11:42 órakor kérte meg a panaszost, hogy adja át havi menetjegyét a jegyvizsgálónak, és tájékoztatta arról, hogy amennyiben ezt nem teszi meg, úgy a vonat személyzetének ki kell őt zárnia az utazásból. Mivel a panaszos az együttműködésre nem volt hajlandó, továbbra is arrogánsan viselkedett és az utasokat provokálta, ezért a próbaidős rendőr 11:52 órakor telefonált a Rendőrkapitányság ügyeletére, és jelezte, hogy a vonat jegyvizsgálója rendőri intézkedést kért.

Az előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint az ügyeletes tiszt utasítására 2012. január 17-én 12:15 órakor egy r. főtörzsőrmester és egy r. zászlós érkezett a helyszínre. A jegyvizsgáló fogadta őket és elmondta, hogy a vonaton

tartózkodik egy hölgy – a panaszos – aki nem hajlandó átadni a bérletét ellenőrzésre, emellett minősíthetetlenül viselkedik („ordibál”), ezért le kell szállnia a vonatról, de ennek nem tesz eleget. Elmondta továbbá, hogy a vonat emiatt már kb. 10 perce nem tud továbbindulni, és a panaszos az adatait sem hajlandó megadni.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A MÁV-START Vasúti Személyszállító Zrt. Személyszállítási Üzletszabályzat (a továbbiakban: Üzletszabályzat) II. fejezetének 2.3 pontja alapján a MÁV-START a személyszállítást megtagadhatja, illetve az utast a személyszállításból kizárhatja, ha az utas: a) botrányosan viselkedik, vagy más módon a többi utast magatartásával zavarja, (...) c) érvénytelen jeggyel vagy menetjegy nélkül utazik és menetjegyet az ellenőrzéskor sem vált.

A jegyvizsgáló szempontjából a havi menetjegy mindaddig érvénytelennek minősül, amíg nincs ellátva az érvényességét, eredetiségét igazoló záradékkal. Emellett a panaszos magatartásával kimerítette az Üzletszabályzat a) pontjában foglaltakat, ezért a jegykezelő a panaszos utazásból való kizárása mellett döntött. Ezt azonban – a panaszos együttműködésének hiányában – csak karhatalom igénylésével lehetett végrehajtani.

A MÁV Magyar Államvasutak Zártkörűen Működő Részvénytársaság, a MÁV-START Vasúti Személyszállító Zártkörűen Működő Részvénytársaság, a MÁV Cargo Zártkörűen Működő Részvénytársaság, a Rendőrség, valamint a Vám- és Pénzügyőrség között a vasúti közlekedés biztonságának fenntartása, javítása érdekében kötött együttműködési megállapodás szerint az együttműködés célja – a Felek feladat- és hatáskörébe tartozóan – a vasúti személy- és áruszállítás (ideértve a nemzetközi forgalmat is) zavartalan, gyors és biztonságos ellátásának feltételei biztosításában történő közreműködés, ennek során a Magyar Köztársaság törvényeiben és más jogszabályaiban szankcionált jogsértések megelőzése, megszakítása, az elkövetők felderítése; a vasúti személy- és áruszállítás gazdaságosságának, biztonságának, ezen keresztül a közbiztonság és a közlekedésbiztonság általános helyzetének javítása; e célok érdekében a Felek feladatainak meghatározása. A Felek – az Együttműködési Megállapodás keretei között – feladataikat a tevékenységüket szabályozó törvények, így a Rendőrség a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény, a VP a Községi vámjogszabályok és a Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. XIX. törvény, a MÁV Zrt., a MÁV START Zrt., a MÁV Cargo Zrt. a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény szerint, valamint végrehajtási rendeletek és egyéb jogszabályok alapján látják el.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 170. §-a szerint „*aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el*”. Az Sztv. 169. § (1) bekezdés b) pontja alapján „*aki rendzavarás vagy garázdaság esetén a hatóság vagy az eljáró hivatalos személy intézkedésével szemben engedetlenséget tanúsít, szabálysértést követ el.*”

A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a MÁV Zrt. későbbi igényérvényesítése szempontjából szüksége volt a panaszos személyes adataira, valamint fennállt a fent rögzített

szabálysértés elkövetésének gyanúja is. Mindezek megfelelő jogalapot biztosítottak a rendőri intézkedés kezdeményezésére, valamint a panaszos igazoltatására, tehát az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

2.) Azonosítási kötelezettség elmulasztása.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és az azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az intézkedések alkalmazását követően a rendőr köteles továbbá az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni a törvény szerinti panasz lehetőségéről.

A panaszos a Rendőrkapitányságon tett feljelentésről készült jegyzőkönyvben sérelmezte, hogy az intézkedő rendőrök közül csak az egyik azonosító számát tudta megjegyezni, hiszen a másik rendőr *„nem mutatta meg a számát, és nem volt hajlandó megmondani az intézkedés végeztével sem.”*

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság mb. vezetőjének 13000-1276/6/2012.fnytsz. számú átiratában egyértelműen leírta, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőrök egyenruhában voltak, azonosító jelvényüket az előírásnak megfelelően, jól látható helyen viselték az intézkedés során, így az Rtv. 20. §-ában foglalt azonosítási kötelezettségüknek eleget tettek. A panasszal érintett, 4614 járatszámú vonaton szolgálatot teljesítő jegykezelő tanúvallomásáról 2012. december 17-én készült jegyzőkönyvben pedig rögzítésre került, hogy az intézkedő rendőrök az intézkedés során *„bemutakoztak, egyenruhában voltak, volt rajtuk jelvény és szám is.”*

A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőrök a szolgálati fellépés módjára vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek csak részben tettek eleget, hiszen az intézkedésük kezdetekor az azonosítószámuk szóbeli közlését elmulasztották.

Az azonosító szám közlésének elmulasztása tekintetében előadott panasznak **helyt adok**.

3.) A előállítás jogalapja

A panasz ezen részének vizsgálatánál az alábbi jogszabályok az irányadóak:

Rtv. 15. § (1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

33. § (2) A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,

f) aki a szabálysértést az abba hagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

Az előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült rendőri jelentés szerint a helyszínrre érkező rendőrök először a kalauzt kérdezték meg a történekről, aki elmondta, hogy a vonaton tartózkodik egy hölgy – a panasos –, aki nem hajlandó átadni a bérletét ellenőrzésre, valamint minősíthetetlenül viselkedik, és emiatt a vonat nem tud továbbhaladni. Mialatt a rendőrök a kalauzt meghallgatták, a panasos folyamatosan „ordibált”, zavartan viselkedett. A panasos a felszólításra átadta személyigazolványát, azonban amikor a felek adatait próbálta rögzíteni az intézkedő rendőr, megpróbálta ezt megakadályozni, ráfogott az igazolványra, mialatt az a rendőr kezében volt. Ekkor közölték a panasossal, hogy elő fogják állítani intézkedés akadályozása miatt, amely ellen azonban a panasos hangosan tiltakozott, aktív ellenállást tanúsított.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panasos rendőri intézkedést akadályozó magatartása – melyet többszöri felszólítás ellenére sem hagyott abba – megfelelő indokot szolgáltatott az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállításához. Tekintettel arra, hogy ezen törvényi felhatalmazás az előállítás tekintetében mérlegelési jogot biztosít az intézkedő rendőr számára, ezért vizsgálni kell, hogy az intézkedés megfelelt-e az Rtv. 15. § szerinti arányosság követelményének. Az ügyben érintett személyszállító társaságnak, azaz a MÁV Zrt.-nek a későbbi igényérvényesítése szempontjából mindenképpen szüksége volt a panasos személyes adataira, azonban azok rögzítését a panasos magatartása nem tette lehetővé. Így egy harmadik fél jogainak érvényesítése végett szükség volt a panasos előállítására, az megfelelt az arányosság követelményének.

A fentiek alapján az előállítás jogalapja tekintetében előadott panaszt **elutasítom**.

4.) A panasos sérelmezte a kényszerítő eszközök (testi kényszer, bilincs) alkalmazásának jogszerűségét.

A testi kényszer és bilincs alkalmazásának szabályait az alábbi jogszabályok rögzítik:
Rtv. 47. § A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

48. § A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 40. § (1) A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfőlény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

41. § (1) Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
 - e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
 - f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
 - g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.
- (2) A szolgálati előljáró a fogva tartott személy bilincselését a kísérés, az előállító egységen vagy a fogdán kívüli őrzés idejére is elrendelheti, ha szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg.
- (6) A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy
- a) a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha
 - aa) a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől [...].

4.1 Előállítás során alkalmazott kényszerítő eszközök

A panaszos előadta, hogy megbilincselésére azután került sor, hogy ő az intézkedő rendőr kezében lévő személyigazolványára „ráfogott”. Az intézkedő rendőr az ezt követő pillanatban hátracsavarta a kezét és megbilincselte. A panaszos elmondása szerint ezt feleslegesnek tartotta, hiszen az intézkedésnek nem állt ellen.

Az intézkedő rendőrök tanúvallomásáról 2012. december 18-án készült jegyzőkönyvek tanúsága szerint az intézkedés során a panaszos végig kiabált, ami miatt többször felszólították, hogy ne akadályozza az intézkedést. Amikor az intézkedő r. főtörzsőrmester kezében volt a panaszos igazolványa az adatok rögzítése érdekében, a panaszos arra ráfogott. Közölték vele, hogy elő fogják állítani intézkedés akadályozása miatt, azonban erre azt válaszolta, hogy nem megy velük. Ezután került sor testi kényszer alkalmazására – a tanult módon hátra fogták a panaszos kezét, amiből ő folyamatosan próbált kiszabadulni, hogy ő tovább fog utazni a vonattal. Megbilincseltek és beszállították a Rendőrkapitányságra.

A panaszos azáltal, hogy megpróbálta megakadályozni adatainak szakszerű rögzítését, az Rtv. 47. §-a alapján megfelelő jogalapot biztosított a testi kényszer alkalmazására. Tekintve, hogy az intézkedés helyszínén tanúsított magatartása a testi kényszer alkalmazását követően sem változott – akadályozta az intézkedést, agresszívan viselkedett, illetve aktívan ellenállt a testi kényszer alkalmazása közben – a panaszos támadásának és szökésének megakadályozása érdekében vele szemben a bilincselés alkalmazás feltételei fennálltak. E körben fontos rögzíteni azt is, hogy mivel a panaszost szolgálati gépjárművel szállították a Rendőrkapitányságra, a közúti forgalomban résztvevő, kívülálló személyek biztonsága érdekében is szükséges volt bilincset alkalmazni egy olyan előállítandó személlyel szemben, aki folyamatos mozgásával, tiltakozásával a gépjárművet vezető személyt megzavarhatta volna.

Mindezek alapján, az előállítás során alkalmazott kényszerítő eszközök tekintetében előadott panaszt **elutasítom**.

4.2 Rendőrkapitányság épületében történő bilincselés alkalmazás jogszerűsége

A panaszos előadta, hogy amikor beértek a rendőrkapitányságra, leültették egy székre. Ő folyamatosan „izgett-mozgott”, a bilincselés kényelmetlen volt számára. Sikerült a bilincsből kihúznia a kezét. Mikor ezt a rendőrök észlelték, levették róla a bilincset. Ezután a panaszos megpróbált telefonálni, de miután ezt nem engedték meg neki, követelte, hogy telefonálhasson. Ezután került sor a panaszos újbóli megbilincselésére.

A rendőrségi iratok rögzítik, hogy a panaszos az előállítás során továbbra is agresszívan viselkedett, zavarodott volt, folyamatosan kiabált, ezért is került sor a mentő kiértesítésére. A panaszost viselkedése miatt nem az előállító helyiségben helyezték el, hanem a Rendőrkapitányság földszinti folyosóján rendkívüli őr vezényletével oldották meg a feladatot, hiszen az önkárosítás gyanúja is felmerült. A számára kijelölt székéről azonban folyamatosan engedély nélkül felállt, a kijelölt helyet elhagyta. A bilincs alkalmazása ezért vele szemben továbbra is indokolt volt, a Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés aa) pontja pedig az adott helyzetben kezek hátra bilincselésére is lehetőséget biztosított.

A fentiekre tekintettel az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

5.) A panaszos sérelmezte előállításának körülményeit (illemhely használat, nem kapott folyadékot).

Az Rtv. 2. §-a szerint *„a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

A panaszos előadta, hogy másfél órán keresztül hiába kért inni, illetve hiába kérte, hogy használhassa az illemhelyet, erre nem kapott lehetőséget.

A r. zászlós 2012. január 19-én készült jelentésében a fentiekkel ellentétben leírta, hogy *„nevezett kérte, hogy kapjon vizet, valamint WC-re is el szeretne menni, mert közölte, hogy délelőtt 10 óra óta nem volt WC-n. Közben valaki hozott neki vizet, de azt visszautasította, mondván mérge van benne és abból nem iszik. Ezek után közöltem vele, hogy akkor menjünk a csaphoz és akkor ott engedek neki tiszta vizet, ezt kiabálva visszautasította, hogy neki nem kell, mert az is meg van mérgezve, és kérte, hogy az általa hozott tejből kaphasson inni. Mivel nevezett meg volt bilincselve, én itattam meg, majd mivel kiabálásai csitultak, levettem róla a bilincset és elkísértem WC-re is ahol kb. fél percnél több időt nem is tölthetett. Előállítása végéig folyamatosan itta az általa hozott 1,5 l-es flakonban tárolt tejet, melynek felét el is fogyasztotta. Ételt nem kért.”*

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos állítását a történetekről készült rendőri jelentés nem támasztja alá, sőt megcáfolja, ezért az e körben előadott panaszt elutasítom.

6.) A panaszos kifogásolta hozzátartozója értesítésének elmaradását.

A hozzátartozó kiértesítésére vonatkozó szabályokat az Rtv. 18. § (1) bekezdése tartalmazza, mely szerint *„a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”*

A panaszos sérelmezte, hogy nem értesíthette családját. A rendőrök azt mondták neki, hogy nem kötelesek gyakorlatilag értesíteni a családtagjait, neki pedig tilos az intézkedés alatt telefonálnia. Másfél óra elteltével ment oda hozzá egy rendőr, aki mondta, hogy tényleg senkivel nem beszélhet, amíg az intézkedés tart, de ha megad egy telefonszámot, akkor egy embert értesít.

A 2012. december 18-án készült, r. főörzsőrmester tanúvallomásáról készült jegyzőkönyv a fentiekkel ellentétben azt tartalmazza, hogy mielőtt elkezdte volna írni a jelentését, kétszer is megkérdezte a panaszostól, hogy kívánja-e hozzátartozó kiértesítését, de a panaszos azt válaszolta, nem kell, és csak „mondta tovább a magáét”. Miután elkészült a jelentés, akkor jelezte a panaszos, hogy mégis kér kiértesítést, de ekkor már a jelentést átírni nem lehetett. Ennek ellenére megtörtént a kiértesítés, ezt a panaszos is alátámasztotta.

Tekintettel arra, hogy az előállítás ideje alatt a panaszos hozzátartozójának kiértesítése megtörtént, az e tekintetben előadott panaszt **elutasítom**.

7.) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök mentőt hívtak hozzá.

A panaszos előadta, hogy szerinte értelmetlen volt a mentők kihívása, hiszen a mentős által adott iratokon egyértelműen jelzésre került, hogy normális idegállapotban volt, és orvosi ellátásra nem volt szüksége.

Az Rtv. 18. § (2) bekezdése szerint „a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról. A sérült, beteg vagy más okból sürgős orvosi ellátásra szoruló fogvatartottat orvosi ellátásban kell részesíteni. A 37. § b) pontja szerint pedig „a rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában.”

A rendelkezésre álló rendőrségi iratok rögzítik, hogy a mentők értesítését a panaszos zavart viselkedése indokolta. A mentők vizsgálatukat követően megállapították, hogy a panaszos zaklatott állapotban volt, de térben és időben orientáltan viselkedett, panasza csupán a bilincs által okozott hámsérülésekre volt. A kórházba szállítást elutasította.

A panaszpont kapcsán megállapítható, hogy a rendőröktől nem várható el olyan szakismeret, amely alapján megállapíthatók volna, hogy szükséges-e a panaszos orvosi ellátása. A jogszabályban előírt segítségnyújtási, illetve orvosi ellátásra szoruló személyek ellátására vonatkozó kötelezettségüknek tettek eleget akkor, amikor a panaszos zaklatott állapotára való tekintettel értesítették a mentőket. Mindezek alapján az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

8.) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök a személyét sértő megjegyzéseket tettek.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a rendőrök minősíthetetlen hangnemben beszéltek vele, amíg a Rendőrkapitányság épületében várakozott, „ordenaré módon”, illetve agresszíven viselkedtek, ami már az „udvariatlanság megnyilvánulásain” is túlmént.

A kapitányságvezető tájékoztató levele szerint ugyanakkor a rendőrök a panaszossal szemben tanúsított hangneme – a panaszos magatartása ellenére is – higgadt és mértéktartó volt, nemi hovatarozását és emberi jogait tiszteletben tartó szavakkal, alkalmanként emelkedett hangon beszéltek vele. A tanúvallomásokról készült jegyzőkönyvek is tartalmazzák, hogy a panaszos hangoskodásával zavarta a többi kolléga munkáját, akik próbáltak türelmesen hozzáállni, többször is megkérték a panaszost, hogy halkabban viselkedjen, mert nem tudnak dolgozni, de nem beszéltek megalázó módon a panaszossal.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos állítását a történetekről készült rendőri jelentések, tanúvallomásokról készült jegyzőkönyvek nem támasztják alá, sőt megcáfolják, ezért az e körben előadott panaszt elutasítom.

9.) A panaszos kifogásolta, hogy az igazolást – mivel ő nem akarta átvenni – az egyik rendőr a kabátjába „rejtette”.

A panaszos sérelmezte, hogy az egyik rendőr az előállításról készített igazolást úgy tette bele kabátja zsebébe, akarata ellenére, hogy annak tartalmát sem ismerte.

A panaszos ezen állítását sem a rendőrségi iratok, sem a tanúvallomásokról készült jegyzőkönyvek nem támasztják alá, így az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

10.) A panaszos kifogásolta, hogy egy rendőrnő testi kényszerrel akadályozta meg, hogy bemenjen az ügyeleti helyiségbe.

A panaszos sérelmezte, hogy mikor benyitott az ügyeleti helyiségbe, egy rendőrnő megfogta a bal vállát, a jobb kezével maga felé fordította, és ugyanazzal a lendülettel, a bal tenyerével „mellkason ütötte” a panaszost, majd ellökte az ajtótól.

A járőrszolgálatot ellátó r. törzsőrmester 2012. január 18-án készült jelentése szerint az ügyeletes tiszti helyiségben tartózkodott, amikor a panaszos oda be akart menni. Ekkor ő eléállt az ajtóban és többször felszólította, hogy ne lépjen be a helyiségbe, mert oda civileknek csak engedéllyel lehet belépni. Erre a panaszos „ordítva” közölte vele, hogy neki oda joga van bemenni, mert látni szeretné azokat a papírokat, amik róla lettek kiállítva. A r. törzsőrmester ismételtelen közölte vele, hogy a helyiségbe nem léphet be, mire a panaszos közelebb ment hozzá, hogy bemenjen a helyiségbe. Ekkor a rendőr jobb kezét maga elé tenyérrel kifelé tartva tiltó mozdulatot tett, és a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólította arra, hogy az ügyeleti helyiségbe ne lépjen be, valamint hogy az ajtóból távozzon és ne zavarja a további munkát. Erre a panaszos ellépett, és a rendőr becsukta a szolgálati helyiség ajtaját.

A Szolgálati Szabályzat 40. § (3) bekezdése alapján *„nem minősül testi kényszernek, amikor a rendőr - jogszerű intézkedése során, a biztonságos intézkedés végrehajtása érdekében - a felé kartávolságon belülre lépő, valamint a mozgásának folyamatosságát akadályozó személyt csupán nyújtott kezével, minimális erőfeszítéssel magától távol tartja.”* Ezen rendelkezés alapján a r. törzsőrmester azon mozdulata, mellyel meg kívánta akadályozni azt, hogy a panaszos a szolgálati helyiségbe illetéktelenül bemenjen, nem minősül testi kényszernek. A r. törzsőrmester így megfelelő módon járt el a panaszossal szemben, az e körben előadott panaszt **elutasítom**.

11.) A panaszos sérelmezte, hogy nem kapott másolatot a vele kapcsolatban készült iratból és nem vették fel a panaszát.

A panaszos a Panasztestülethez forduláskor panaszbeadványához csatolta az előállítás időtartamáról kiállított igazolást, valamint a feljelentéséről készített jegyzőkönyvet. A rendelkezésre álló rendőrségi iratok továbbá tartalmazzák, hogy a panaszos rendőri intézkedés elleni panaszja ügyében 13110-105/3/2012. számon panasz eljárás indult, amelyet azonban 2012. február 28-án, a Rendőrkapitányság a Panasztestület eljárására tekintettel felfüggesztett. Mindenezek alapján megállapítható, hogy a panaszos a jogszabály szerint őt megillető dokumentumokból másolatot kapott, illetve panaszát is rögzítették a Rendőrkapitányságon, így e tekintetben a panaszt **elutasítom**.

12.) A panaszos kifogásolta a rendőrségi épületből való „eltávolítását”.

A panaszos panaszbeadványában előadta, hogy miután megakadályozták, hogy az ügyeleti helyiségbe belépjen, két rendőr megfogta, és ki akarták rakni a rácsos ajtón kívülre, az előtérbe. Ekkor jött egy harmadik rendőr, aki a „hajánál fogva” rángatta kifelé egészen a parkoló részig.

A rendőrségi iratok a fenti előadással megegyezően tartalmazzák, hogy a panaszos a rendőrség épületét nem kívánta elhagyni, ezért a karját fogva kivezették az épületből. A panaszos hajának húzásáról azonban további adatok nem állnak rendelkezésre.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

A Szolgálati Szabályzat 38. § (1) bekezdése rögzíti, hogy *„a kényszerítő eszközt a helyszínen alkalmazó rendőr, valamint a csapaterőt, útzár alkalmazását, továbbá a tömegoszlatást elrendelő parancsnok a helyszíni intézkedések után köteles írásos jelentést készíteni.”* A 40. § (1) bekezdés szerint pedig *„a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.”*

A panaszos saját elmondása szerint is ellenszegült annak a felszólításnak, hogy hagyja el a kapitányság épületét, tehát a testi kényszernek minősülő magatartás – karon fogás – önmagában jogszerű volt. Azonban tekintettel arra, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazásáról írásos jelentés nem készült, sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, a panasznak **helyt adok**.

A panaszos hajának húzásával kapcsolatban a panaszos eladását a rendelkezésre álló rendőrségi iratok és tanúvallomások nem támasztják alá, ezért e tekintetben a panaszt **elutasítom**. Ezen panaszponttal kapcsolatban azonban rögzíteni kell, hogy a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség részére a keletkezett iratok egy példánya 2012. január 20-án megküldésre került, tekintettel arra, hogy felmerült az 1978. évi IV. törvény a büntető törvénykönyvről 226. § (1) bekezdésébe foglalt bántalmazás hivatalos eljárásban büntett gyanúja.

IV.

A Panasztestületnek az előállítás jogalapjával, valamint a bilincs jogalap nélküli alkalmazásával összefüggésben tett megállapításával a határozat III. pontjának 3.) és 4.) alpontjában foglaltak alapján nem értek egyet.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. alábbi rendelkezésein alapul:

Rtv. 92. §:

„(1) Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

Rtv. 93/A. §:

(6) A Testület a panaszt kilencven nap alatt vizsgálja meg. A Testület az állásfoglalását külső befolyástól mentesen alakítja ki. A Testület az állásfoglalását megküldi az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók számára.

(7) Az országos rendőrfőkapitány a panaszról az állásfoglalás kézhezvételét követő harminc napon belül közigazgatási hatósági eljárásban dönt. Ha az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés, 330. § (2) bekezdés és 326. § (7) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdés, 100. § (1) bekezdés a) pont, 109. § (1) bekezdés;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. §, 13. § (1) bekezdés, 15. § (1) bekezdés, 18. §, 19. § (1) bekezdés, 20. §, 29. § (1) bekezdés, 33. § (2) bekezdés f) pont, 47. §, 48. §, 92. § (1) bekezdés, 93/A. §;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 38. § (1) bekezdés, 40. § (1) és (3) bekezdések, 41. § (1) (2) és (6) bekezdések;
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 169. § (1) bekezdés, 170. §;
- a büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdése.

Budapest, 2013. január „ „„

Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány